

Jino Victoria Doabis 8. marts-tale

Taler

Jino Victoria Doabi
Foredragsholder og
bestyrelsesmedlem i Voice of
Iran

Dato

8. marts 2023

Sted

Store Vega, København

Omstændigheder

Talen er holdt ved KVINFOs 8. marts arrangement i Vega.

I dag er det Kvindernes Internationale Kampdag.

Og der er stadig så meget at kæmpe for.

Især, hvis vi vender blikket ud mod resten af verden.

Lige fra tilbagerulningen af abortrettigheder i USA, retten til at elske, hvem man vil, i Europa – meget tæt på os, forbud mod tørklæder på universiteter og kvindedrab over alt i verden – også herhjemme.

Og så ser vi, afghanske kvinder, som kæmper med livet som indsats – bare for at få lov til at gå i skole. De er alle mine kampe – og der er ikke nogen af dem, der er vigtigere end de andre.

Men jeg er også bare et menneske, hvis hjerte er knust.

Knust i 4560 stykker.

For det er afstanden til, hvor jeg er født.

I Saqqez.

En by i det kurdiske område i Iran.

En by, som er kendt for sine stærke kvinder.

Her er en iblandt min mor, der for 43 år siden startede sin feministiske kamp mod et tyrannisk regime.

Bag hver en stærk kvinde, står andre stærke kvinder og bakker op. For hun havde veninder, som kunne smugle feministiske kampskrifter, som min mor oversatte og gjorde til sin egen kamp.

En kvindekamp, hvor tanken om frihed blev plantet som frø i unge piger og kvinder, som vi i dag ser blomstre.

Bag hver en stærk mand, står endnu stærkere kvinde med et våben. Denne stærke mand, er min far – og den endnu stærkere kvinde, er min mor.

Det var midt i en frihedskamp, at min mor mødte min far.

De var i oppositionen til Islamisk Republik. De blev en trussel mod mullaherne. De blev en trussel mod gender-apartheid. De blev en trussel mod kontrol og ufrihed.

Deres kamp for frihed er kommet med en pris.

Her vil jeg bede jer om at lukke øjnene. Og sug det her til jer.

For forestil dig, at du ikke ved, hvor dine forældre er, fordi præstestyret tager dine forældre fra dig.

Forestil dig, at dine forældre sidder i et fængsel og bliver tortureret.

Forestil dig at se på, mens præstestyret truer din mor.

Forestil dig, at se dine mors ar på kroppen og forestil dig, at hun dækker dem med sit krøllede lange sorte hår, så du ikke skal se dem.

Men forestil dig, at du ser dem alligevel.

Forestil dig at se hendes tomme blikke – forestil dig at se de tomme blikke hver gang du ser ind i hendes øjne.

Forestil dig, at du som barn bliver tvunget i et tørklæde. Et tørklæde, som nu er et symbol på 44 års voldtægter, henrettelser, tortur og frygt for døden.

Jeg beder dig forestille dig dette – for iranere er børn af henrettelser, voldtægter, tortur, trusler og tvang.

Vi er børn af ufrihed.

Iranske kvinder oplever konsekvenserne af at være frisindede hver dag, når de møder præstestyrets brutalitet.

Det samme gjorde Jina Mahsa Amini for syv måneder siden, da hun mødte moralpolitiet, da hun var på besøg i Teheran. Hovedstaden i Iran.

Moralpolitiet tæskede Jina ihjel med deres bare næver.

Fordi hun ikke bar sit tørklæde rigtigt.

De tog hende fra os.

De tog hende fra Jinas familie.

Jina var en kurdisk-iransk kvinde. En 22-årig kvinde. En frygtløs kvinde. En modig kvinde. Hun var bare en kvinde.

Jeg husker den dag, Jina blev myrdet, som var det i går.

Det løb mig koldt ned ad ryggen.

En ubeskrivelig sorg i min krop, der bredte sig som dårlig samvittighed. Jina var fra samme by som mig. Jina havde de samme drømme som mig. Hun ville gerne være noget – være noget for nogen.

Så jeg har ikke kunne slippe tanken – tanken om, at det kunne have været mig. Hvorfor var det ikke mig?

Hvorfor var det Jinas liv, og hvorfor er dette mit?

Jeg kan ikke forstå det, og jeg vil heller ikke forstå det.

Jinas navn betyder »livet«.

Poetisk betyder det »frihed«.

Og det er præcis, hvad hun er for enhver iransk kvinde, som, med livet som indsats, lige nu kaster sig ud i gaderne for at kræve deres frihed. Jina blev gnisten til verdens første og største igangværende revolution ført af kvinder.

Siden september, har vi set præstestyret slå hårdt tilbage for hver eneste demonstrant, som har krævet frihed og præstestyrets fald.

For hvert eneste tørklæde brændt.

For hver eneste hårtot klippet, har de voldtaget, likvideret, fængslet og tortureret piger og kvinder.

Alligevel, har det ikke slået iranerne ud. Tværtimod.

Unge som gamle, på tværs af sociale lag – politiske overbevisninger – religiøse tilhørsforhold – alder og køn, ser vi iranere kræve deres rettigheder.

Sociale Medier er blevet iranernes våben og præstestyrets langsomme død.

Vi har den sidste uge været vidne til, at Islamisk Republik systematisk har forgiftet og gasset flere hundrede pigeskoler. Man har fjernet samtlige sikkerhedshamre i de busser og metroer, der er beregnet til kvinder. De har netop udrullet gasning på metrostationer.

Præstestyrets eneste formål er at tage hævn over kvinde-liv-frihed-revolutionen, suge livet ud af kvinder og forhindre friheden for vores søstre. Præstestyret har til formål at stoppe revolutionen i at lykkes.

Men vi ser tværtimod at den lever endnu stærkere. For der er ikke noget stærkere og mere frygtløst end en mor, hvis barn er blevet gjort fortræd.

Der er ikke noget mere nådesløst end en mor, som ikke har mere at miste.

Der er ikke noget mere farligt, end en kvinde, der ikke er bange for at dø.

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal genfortælle ordene fra de mødre, som har mistet deres børn. Hvordan kan jeg forklare, hvorfor Yalda ikke længere kunne være i sin krop, da hun blev løsladt, så hun måtte tage livet af sig selv. Hvordan kan fortælle, hvad de gør ved piger og kvinder i mørket, mens de henretter drenge og mænd ved daggry. Hvordan kan jeg beskrive smerten i iranere?

Jeg ved det ikke, men jeg prøver så godt jeg kan. Men jeg kan ikke alene.

Jeg har brug for hver eneste af jer, som er herinde i aften.

For når iranere hashtagger BE OUR VOICE, når præstestyret lukker for internettet, så er det ikke fordi de beder om våben, penge eller intervention.

De beder om, at Vesten stopper med at hjælpe Islamisk republik.

At de illegitimerer Islamisk republik som repræsentant for iranerne.

Som repræsentant for kvinder.

Det er vores pligt at række ud, når de kæmper.

Det er vores pligt at være deres stemmer.

For selvom jeg er fri, så er den sidste ikke fri.

For kvinden, for livet, for friheden. Tak for ordet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jino-doabis-8-marts-tale>